

ДУХОВНОТО У ЧОВЪКА.

„И доведоха книжниците и фарисеитѣ при Него една жена, хваната въ прѣлюбо-дѣйство“.

Човѣкъ вижда своитѣ грѣшки, както и тия на другитѣ, само когато има свѣтлина. Докато нѣма свѣтлина, той не може да вижда никакви грѣшки. И доведоха книжниците и фарисеитѣ при Христа една блудница и Го запитаха, какво да правятъ съ нея. Тѣ казваха: „Мойсей повелѣ намъ таквизъ съ камъни да ги убиваме. Ти що казвашъ?“ Значи, човѣкъ, който има нѣкаква рана, или нѣкакъвъ туморъ, веднага трѣбва да му се направи операция, да се изхвърли болната частъ навънъ. Христосъ пѣкъ отговаря: „Който е безгрѣшенъ, той пръвъ нека хвърли камѣкъ върху нея.“ Съ други думи казано: само на майстора се позволява да прави операции, а невѣжиятъ да мълчи и да не се проявява.

Сега, като четете Библията и Евангелието, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: много нѣщо прочетохме. Казвамъ: въпросътъ не седи въ многото четене, но въ това, което човѣкъ запомня и прилага; смисълътъ на яденето не седи въ многото ядене, но въ това, което човѣкъ асимилира и задържа въ себе си; смисълътъ на ученето не седи въ многото учене, но въ това, което човѣкъ задържа

— — — —

въ ума си и прилага въ живота си. Често нѣкои хора, като слушатъ да имъ се проповѣдва едно учение, казватъ: ние знаемъ тия работи, повече знания не ни сж нужни. — Не е така. Материалътъ, отъ който може да се направи една колиба, не е достатъченъ, да се направи единъ палатъ. Отъ това знание, което сте придобили досега, може да се направи само една малка колибка отъ една стая, безъ кухня даже. При това, тази стая ще има само два метра широчина и три метра дължина. Ако въ тази стая ви дойдатъ двама души на гости, нѣма дѣ да ги поканите. Само вие заемате едно пространство отъ два метра дължина и единъ метъръ широчина. Дѣ ще се помѣстятъ гоститѣ ви? Значи, колко квадратни метра ще има тази стая? — Шестъ квадратни метра. Колко души могатъ да се помѣстятъ въ нея? — Двама души, въ краенъ случай и трима, но тѣ ще бждатъ набутани, като сардели. Кой е виновенъ за това? — Всѣки самъ си е виновенъ. Колкото сж неговитѣ знания, толкова голѣма ще бжде и стаята му. Вслѣдствие на тази тѣснота, у човѣка се ражда извѣстно недоволство. Лишението на човѣка отъ външенъ просторъ, отъ широта, се дължи на вътрѣшно тѣсногрждие. Човѣкъ може да има широки, обширни идеи, споредъ степенъта на своето развитие. Причината за богатството на хората се дължи на грамаднитѣ пространства земи, съ които тѣ разполагатъ. Тия грамадни пространства сж добри условия за тѣхното раз-

витие. Сиромашътъ може да си купи само 200—300 м. земя. Какво ще направи той съ толкова малко мѣсто? Ще направи кжща на 100 метра и ще му остане 200 метра свободно мѣсто. Какво ще сѣе на 200 метра и какъ ще се прѣхранва? По нѣмане на собствена земя, той започва постепенно да разчита на хората и казва: наистина, азъ нѣмамъ достатъчно земя, но еди-кой си има, отъ него ще взема на заемъ. Дойде ли човѣкъ до положение да взима земя, пари и други нѣща на заемъ, той е загазиль вече.

Обаче, съществува едно общо човѣшко разбиране, което почива на извѣстно вжтрѣшно суевѣрие, на извѣстно невѣжество. Споредъ това разбиране, нѣкой казва: объркаль съмъ се много, но нищо, ще се оправятъ работитѣ ми. Този човѣкъ мисли, че работитѣ сами по себе си ще се оправятъ. Вѣрно е, че работитѣ всѣкога се оправятъ сами по себе си, но кога ще стане това? Какво ще правишъ, докато дойде това врѣме? То е все едно да кажешъ, както мнозина казватъ: пролѣтъта ще дойде!—Да, пролѣтъта ще дойде, но какво ще правишъ, докато тя дойде? Че ще дойде пролѣтъта, това е истина, но тази истина ни най-малко не помага пролѣтъта да дойде по-скоро. Като кажешъ една истина, съ това положението ти не се подобрява. Дѣйствително, когато пролѣтъта дойде, работата ти ще се уреди, но сега е мжчно, докато още пролѣтъта не е дошла. Казвашъ: не говоря ли истината? — Ти говоришъ истината, но тя

се отнася за бъдещето, не за сега. — Но азъ сега я казвамъ. — Ти сега я казвашъ, а тя ще се реализира въ бъдеще. Днесъ ти не можешъ да се ползувашъ отъ тази истина.

Днесъ съзнанието на човѣка е дошло до положение да изказва и разбира Истината по три начина. Напримѣръ, дойде при тебе нѣкой и ти казва: миналата година азъ ти дадохъ 1,000 лева. Този е първиятъ начинъ за изказване на Истината. Питамъ: какво те ползува обстоятелството, че нѣкой-си въ миналото ти е далъ 1,000 лева? Ти още тогава си изхарчилъ тия пари и си ги забравилъ вече. Слѣдъ това дойде другъ човѣкъ при тебе и казва: за въ бъдеще, когато дойде пролѣтътъ, азъ ще ти дамъ 1,000 лева. Този е вториятъ начинъ за изказване на Истината. Питамъ: какво те ползува обстоятелството, че нѣкой-си ще ти даде за въ бъдеще 1,000 лева, когато ти днесъ, именно, се нуждаешъ отъ тѣзи пари? И най-послѣ, дойде при тебе трети, изважда отъ джоба си пари и казва: заповѣдай, давамъ ти още сега 1,000 лева! Този е третиятъ начинъ за изказване на Истината. Питамъ: кой моментъ е най-важенъ? — Послѣдниятъ моментъ е най-важенъ, защото човѣкътъ иде при тебе, изважда паритѣ и ги дава. Значи, настоящиятъ моментъ, въ който се постигатъ нѣщата, е най-важенъ въ живота на човѣка.

Сжщитѣ три положения, три момента ние виждаме и въ процеса на разбирането. Напримѣръ, нѣкой казва: азъ разбрахъ тази работа. Дѣйствието е станало въ миналото. Какво се пол-

зува човѣкъ отъ това, че нѣкоганѣщо разбралъ? Другъ казва: азъ ще разбера тази работа. Дѣйствието се отнася за бждещето. И този моментъ не е много утѣшителенъ. И най-послѣ трети казва: разбирамъ тази работа. Дѣйствието става сега. Значи, настоящиятъ моментъ въ разбирането, въ даването, въ ученето, въ яденето и въ редъ още процеси, е най-важенъ. Важенъ е сегашниятъ день; важно е усилието, което днесъ, сега, въ този моментъ правишъ. Че нѣкога си правилъ усилия, че ще правишъ усилия въ бждеще, това не е толкова важно. На днешнитѣ усилия се надѣвай, отъ тѣхъ очаквай плодове! Извѣстно е на всички, че глагольтъ има три основни врѣмена: сегашно, минало и бждеще, които характеризиратъ три епохи на човѣчеството — настоящата епоха, миналата и бждещата. Тѣзи три врѣмена, тѣзи три епохи иматъ връзка една съ друга, но реалността на живота седи въ настоящата епоха. Казвамъ: нѣкой човѣкъ живѣе само съ миналото, другъ — съ бждещето, а трети — съ настоящето. Човѣкътъ на миналото казва: добъръ човѣкъ съмъ билъ. — Да, въ миналото си билъ добъръ. Човѣкътъ на бждещето казва: добъръ ще стана. — Да, ще станешъ за въ бждеще добъръ човѣкъ. Питамъ: Какво трѣбва да каже човѣкътъ на настоящето? — Добъръ човѣкъ съмъ.

Сегга, щомъ се говори за Истината, ще ви дамъ единъ примѣръ, съ който да обясня причинитѣ на извѣстни страдания и мжнотии,

които ви сполетяватъ. Прѣдстави си, че си гладувалъ цѣли три деня, и никой не се сѣща за тебе, отъ никждѣ помощъ не иде. Най-послѣ, какво правишъ ти? — Заключвашъ се въ стаята, за да не те смущава никой и започвашъ да се молишъ на Бога, да ти помогне. Невидимиятъ свѣтъ чува молитвата ти и въ резултатъ на нея казва на хлѣба: иди на гости у еди-кой си човѣкъ, той те вика! Тръгва хлѣбътъ на пѣтъ, крачи ли крачи. Като дойде до вратата, той похлопва, иска да му отворишъ, да влѣзе въ стаята. Обаче, ти не прѣкъсвашъ молитвата си, продължавашъ да се молишъ и питашъ: кой е тамъ? Нѣма защо да питашъ, кой е тамъ, но стани, отвори на хлѣба и го покани вжтрѣ. Хлѣбътъ ще потропа три пѣти на вратата ти, и ако не му отворишъ, той ще се върне назадъ. Ти още продължавашъ да се молишъ и казвашъ: чудно нѣщо, защо не дойде никакъвъ отговоръ на молитвата ми! — Защото не ставашъ да отворишъ на хлѣба, който чака вънъ. Ти казвашъ: много дълго се молихъ, но отговоръ не получихъ. Каже ли този човѣкъ така, азъ разбирамъ вече, колко уменъ е той. Нѣма защо да се моли човѣкъ толкова много време. Като се помоли искрено, да прѣкрати молитвата си и да чака вече отговоръ. Трѣбва да настане въ него тишина, за да чуе хлопането на хлѣба отвнъ. Той трѣбва да бжде на щрекъ, та още при първото похлопване, да стане, да отвори вратата, и веднага да покани хлѣба въ стаята си. Щомъ го по-

кани, ще му стане слуга. Станешъ ли слуга на хлѣба, и той, отъ своя страна, ще се чуди, съ какво още да ти помогне. А ти седишъ на стола, като нѣкой аристократъ, и като чуешъ, че се хлопа отвънъ, казвашъ: влѣзъ! Какъ ще влѣзе хлѣбътъ, като си заключилъ стаята отвжтрѣ съ ключъ? Не, стани, отключи вратата на стаята си, отвори я и покани хлѣба на гости. Щомъ хлѣбътъ влѣзе въ стаята ти, ще каже: изпратиха ме отъ невидимия свѣтъ, понеже въ стомаха ти е имало нѣкакво смущение, та, като специалистъ, да уредя този вжтрѣшенъ безпорядкъ.

Слѣдователно, когато Божиитѣ благословения идатъ въ свѣта, ти ще станешъ, ще отворишъ вратата на стаята и ще ги поканишъ да влѣзатъ вжтрѣ. Всѣки човѣкъ има три врати, прѣзъ които посрѣща своитѣ гости: едната врата е за обиковени гости, отъ материалния свѣтъ; втората врата е за гоститѣ отъ духовния свѣтъ — за ангелитѣ, и третата врата е за гоститѣ отъ Божествения свѣтъ — за най-възвишенитѣ сжщества. Нѣкой казва: азъ много мислихъ по тази работа, но нищо не излѣзе. — Който много мисли, прилича на онзи, който много се моли. Нѣма защо да се молишъ много, нито да мислишъ много. Чуешъ ли, че нѣкой хлопа на вратата ти, стани, отвори вратата и покани този, който иде. Той е изпратенъ отъ невидимия свѣтъ, да ти донесе нѣкакъвъ отговоръ, отъ който да оправишъ работата си. Ако се молишъ много, ако мислишъ много и ако чувствувашъ

много, а не отворишъ вратата си на този, който хлопа отвънъ, никой нѣма да влѣзе при тебе, и работитѣ ти ще останатъ неуредени. Казвашъ: не мога да отворя, работа имамъ, моля се сега. Питамъ: молитвата работа ли е? Да взимашъ пари на заемъ, работа ли е? Да мислишъ, работа ли е? Да чувствувашъ, работа ли е? Човѣкъ всѣкога трѣбва да прави вжтрѣшенъ анализъ на всички идеи, които функциониратъ въ съзнанието му, за да се ползува отъ тѣхъ. Не прави ли такъвъ анализъ въ себе си, той нѣма да има правилни разбирания, и работитѣ му всѣкога ще оставатъ неуредени.

Днесъ хората мжно разбиратъ нѣщата. Ще срещнете хора, които сж свършили нѣколко факултета и разбиратъ много сложни въпроси, а не разбиратъ най-елементарнитѣ работи въ живота. Често тѣ се натъкватъ на нѣкоя истина, която и дѣцата разбиратъ, а тѣ не могатъ да я разбератъ. Напримѣръ, нѣкои учени не могатъ да разбератъ, защо човѣкъ трѣбва да се моли. Молитвата е актъ на сърцето, а не на ума. Тя принадлежи къмъ единъ особенъ свѣтъ, а понеже ученитѣ живѣятъ въ съвсѣмъ другъ свѣтъ, трѣбва да имъ се прави прѣводъ, що е молитва, и тогава тѣ ще я разбератъ. Учениятъ казва: да се моля на Бога, това подразбира да искамъ нѣщо отъ Него. Тогава, защо трѣбва да занимавамъ Бога съ себе си? Учениятъ е правъ само въ едно отношение, което ще изразя съ слѣдния въпросъ:

трѣбва ли богатиятъ човѣкъ да се моли на фурнаджията за хлѣбъ? — Не, той ще даде пари на слугата си и ще го прати на фурната, да вземе хлѣбъ, колкото му трѣбва. Богатиятъ нѣма да се моли на никого да му направятъ кжща. Той ще извади отъ джоба си пари, ще даде на единъ работникъ, на втори, на трети, и кжщата му ще се направи. Само бѣдниятъ се моли, защото нѣма пари; само невѣжиятъ се моли, защото не знае и не разбира нѣщата. Въ молитвата има едно естествено, непринудено, Божествено състояние. Дойде ли човѣкъ до това състояние, той трѣбва да се моли.

Понѣкога човѣкъ не трѣбва да се моли, не трѣбва да смущава Божественото съзнание. Защо? — Защото, или Богъ е занятъ съ нѣщо, и молитвитѣ нѣма да стигнатъ до Него, или пъкъ не трѣбва да се моли за нѣща, които утрѣ ще донесатъ разочарования и нещастия. И тогава Богъ не обръща внимание на никакъвъ плачъ, на никакви сълзи и викове. Трѣбва ли рѣката, която се втича въ океана, да се интересува отъ това, дали Господъ забѣлѣзва, че тя върши нѣкаква работа? Каква работа е свършила тя? Рѣката казва: много вода влѣхъ въ океана. — Права е рѣката, много вода е дала на океана, но защо не казва, колко е взела отъ него? Ако направи единъ балансъ на своитѣ търговски смѣтки, тя ще види, колко е дала и колко е взела. Сжщитѣ отношения на взимания и давания сжществуватъ и между хо-

рата. Бѣдниятъ човѣкъ казва: азъ се молихъ. — На кого? — На банкера. — За какво? — Да ми даде нѣколко хиляди лева на заемъ, като му обѣщахъ, че въ най-скоро врѣме ще ги върна. Той се моли и взима пари. Слѣдъ това не отива повече при банкера, да му се моли. Сега банкерътъ отива при него да се моли. Чака мѣсецъ, два, три — не получава паритѣ си. Тогава той пише една бѣлжка на бѣдния човѣкъ: господине, на едичоя си дата Вие взехте отъ мене толкова и толкова лева на заемъ. Умолявамъ Ви въ най-краткъ срокъ да изплатите задълженията си.

Значи, молитвата има двѣ страни: нѣкога ние се молимъ да придобиемъ нѣщо, а нѣкога се моли този, който ни е далъ нѣщо, иска да му го върнемъ назадъ. И момата, и момъкътъ се молятъ. Най-първо момата се моли да се ожени, да намѣри добъръ момъкъ. Тази молитва подразбира взимане пари на заемъ. Невидимиятъ свѣтъ чува молитвата ѝ и изпраща единъ момъкъ да я вземе за жена. Момъкътъ е капиталътъ, който ѝ се дава на заемъ. Слѣдъ нѣколко години се раждатъ дѣца. Тѣ прѣдставляватъ лихвитѣ на този капиталъ. Не се минава много врѣме, и едно отъ дѣцата заболява. Майката пакъ започва да се моли, но вече за друго нѣщо: тя не иска вторъ мжжъ, но се моли за дѣтето, да оздравѣе, т. е. да се подобри капиталътъ ѝ. Както виждате, невидимиятъ свѣтъ има голѣмо довѣрие къмъ една млада мома, като ѝ дава на разположение такъвъ голѣмъ капиталъ, който

тя пуца въ обръщение. Сжщото се отнася и за момъка. Това не сж само отношения между мжжъ и жена, или между дъщеря и синъ, както се прѣдставятъ външно, но това сж отношения между двѣ души.

И тъй, който не разбира вжтрѣшнитѣ връзки, вжтрѣшнитѣ отношения въ живота, ще каже: взелъ съмъ, ще взема, взимамъ; или: далъ съмъ, ще дамъ, давамъ; живѣлъ съмъ, ще живѣя, живѣя. Да говори човѣкъ за тия форми, само като извѣстни дѣйствия, безъ да разбира тѣхния вжтрѣшенъ смисълъ, това значи, да се намѣри въ положението на поговорката: „Теле дойдохъ, волъ си отивамъ.“ Ако човѣкъ върви по пжтя на съврѣменната философия, той ще се намѣри въ безизходно положение. За да се реализиратъ нашитѣ мисли, чувства и дѣйствия, изисква се правилно разбиране на живота и на природата. И тогава, усилията, които правимъ въ живота си, ще иматъ добри резултати. Работимъ ли съгласно законитѣ на разумната природа, ще можемъ правилно да градимъ; не работимъ ли съгласно тия закони, тогава ще се родятъ редъ противорѣчия вжтрѣ и вънъ отъ насъ: единъ ще каже, че е далъ пари; другъ ще каже, че нѣкога ще даде; трети ще каже, че сега дава. Казвамъ: всички тия хора сж прави. Който е далъ пари, нека отиде да си ги вземе. Слѣдъ това иде нѣкой при васъ, да ви иска пари на заемъ, и вие му давате. Послѣ пѣкъ вие ще отидете при него да му се молите, да ви даде пари-

тѣ назадъ. Сега ще видите, дали той ще ви слуша, както вие едно врѣме го слушахте. Който казва „давамъ“, той трѣбва да намѣри човѣкъ, комуто да даде тия пари.

Всѣки, който се е молилъ нѣкога, или който сега се моли, трѣбва да знае, какъ да се моли и кому да се моли. Нѣкой се моли, но самъ не вѣрва, дали молитвата му ще бжде чута. Защо? — Защото не познава характера на онзи, комуто се моли. Ето защо човѣкъ първо трѣбва да проучи характера на онзи, отъ когото ще иска пари. Срѣщамъ едного, който ще иска пари на заемъ отъ единъ банкеръ и го питамъ: какъвъ човѣкъ е този банкеръ? Познавашъ ли го ти? — Познавамъ го. Той е добъръ, справедливъ, честенъ човѣкъ. Значи, този човѣкъ прѣдварително е събралъ сведѣния за банкера, и сега вече смѣло може да пристѣпи къмъ него за услуга. Защо? — Има данни, на които разчита. Това подразбира, че касата на този банкеръ е пълна. Молишъ ли се на банкеръ, когото познавашъ, той казва: азъ влизамъ въ положението ти, готовъ съмъ да ти услужа. Брѣква въ касата си, изважда нѣколко златни звонкови и ги наброява. Слѣдъ това изважда една полица, написва я, опрѣдѣля срока на изплащането и ти я дава да се подпишешъ. Такъвъ човѣкъ постѣпва умно, понеже е научилъ характера на банкера. Той взима паритѣ и си отива.

Сега има и друго положение. Гледамъ, единъ човѣкъ се изправилъ и се моли на Господа. Питамъ го: дѣ е Господъ? — Не

зная. — Виждалъ ли си Го? — Не съмъ Го виждалъ. — Тогава, какъ се молишъ на Бога, Когото нито си виждалъ, нито знаешъ, дѣ е? — Азъ зная, че трѣбва да се моля, а дѣ е Господъ, това не зная. — Съгласенъ съмъ, човѣкъ трѣбва да се моли; човѣкъ трѣбва да иска пари. Обаче, какъвъ смисълъ има да се молимъ по нѣколко пжти на день прѣдъ празната каса и нищо да не получаваме? Такава е молитвата на всѣки бѣднякъ, който иска пари отъ нѣкой банкеръ, когото никакъ не познава. Слѣдъ това бѣднякътъ казва: не струва да се моли човѣкъ! — Съгласенъ съмъ и съ това. Прѣстанете да се молите прѣдъ празнитѣ каси! Молете се прѣдъ пълнитѣ каси на банкеритѣ, и то по всички правила на учтивостъта. Молите ли се по този начинъ, ще получите. Нѣкой казва: унижително е за човѣка да се моли за пари на този—на онзи Съ това той ограничава свободата си.—Вѣрно, унижително е човѣкъ да иска пари на заемъ, но питамъ: не е ли унижително за него да взима всѣки день отъ природата по нѣколко чекове? Това не ограничава ли сжщо свободата му? Свободенъ човѣкъ е само този, който може да дѣвче въздуха, а не да го смучи. Какво ще кажете на това отгорѣ? Има сжщества, които дѣвчатъ въздуха сжщо така, както ние дѣвчемъ хлѣба. Трѣбва ли да се доказва, че въздухътъ може да се дѣвче?

Казвамъ: всички хора трѣбва да дойдатъ до едно вжтрѣшно просвѣтление, до едно

вжтрѣшно разбиране. За да се постигне това, тѣ трѣбва да работятъ върху себе си и да се молятъ. Нѣкой се изправиль прѣдъ празната каса и се моли, като казва: колко ли ще ми даде тази каса? — Нищо нѣма да ти даде. Оставете настрана тия молитви прѣдъ празната каса! Молете се прѣдъ пълната каса, съ будно съзнание и разбиране на това, което искате. Другъ нѣкой казва: азъ мога да се моля и въ кжщи, а мога да се моля и въ църква. Казвамъ: ако се молишъ само по форма, нито въ кжщи е приета молитвата ти, нито въ църквата. На сжщото основание богатитѣ родители казватъ: ние можемъ да учимъ дѣцата си и въ училище, можемъ да ги учимъ и въ кжщи. — Не е въпросътъ дѣ се учатъ дѣцата, но какъ се учатъ. Ако дѣтето прѣкара седемъ-осемъ години въ училище, но нищо не учи, какво е придобило? Мнозина казватъ, че знанието ще изникне само по себе си, животътъ ще го донесе. Възможно е и това. Има случаи, когато нѣкои хора никждѣ не сж учили, но знаятъ много нѣща отъ живота. Обаче, така придобито знанието прѣдизвиква вжтрѣшно страдание у човѣка. Защо? — Защото тѣзи знания не сж поставени на своето мѣсто. Вслѣдствие на това, много отъ страданията и противорѣчията на съврѣменнитѣ хора се дължатъ на обстоятелството, че всѣко нѣщо въ живота не е поставено тамъ, дѣто трѣбва. Щомъ е така, ние трѣбва да приемемъ, че причината за всички страдания и противорѣ-

чия въ живота сме ние сами. Дойде нѣкой човѣкъ и ти даде нѣкаква книга или пари. Ти ги туряшъ набързо нѣкждѣ и не помнишъ, дѣ ги туряшъ. На другия день ги търсишъ, не можешъ да ги намѣришъ, не помнишъ, дѣ си ги турилъ. Не ги ли намѣришъ, започвашъ да се смущавашъ. Това показва, че ти нѣмашъ заведенъ редъ, система, да поставяшъ всѣко нѣщо на своето мѣсто. Разумниятъ човѣкъ ще постави и книгата, и паритѣ на такова мѣсто, та като ги потърси, ще знае дѣ сж и нѣма да се смущава.

И тъй, ще знаете, че добритѣ хора, дѣто и да сж, иматъ слѣдното свойство: тѣ всѣкога сж и близо, и далечъ. Това значи: тѣ сж близо за себе си, далечъ за хората; близо за тѣзи, които ги обичатъ; далечъ за онѣзи, които не сж разположени къмъ тѣхъ. Като слушате тия нѣща, вие попадате въ свѣта на приказкитѣ отъ 1001 нощъ. Това е така за онѣзи, които не сж работили въ миналото съзнателно върху себе си. Ако биха работили, тѣ щѣха да прилагатъ тия нѣща и да ги разбиратъ. Ако, обаче, работите сега съзнателно, ще сте годни за въ бъдеще да прилагате всичко онова, което днесъ ви се вижда приказно и невъзможно. И тогава човѣкъ ще може да се моли, дѣто иска и както желае, безъ да се смущава отъ нѣщо. Истинската дълбока молитва подразбира само единъ кратъкъ моментъ. Този моментъ, обаче, продължава дълго врѣме. Той е като Божественитѣ лжчъ, който минава-

заминава, но оставя своите послѣдствия за дни и години, за вѣкове и хилядилѣтия.

Казвамъ: отъ Божествено гледище молитвата прѣдставлява велико нѣщо. Тя е Божествениятъ лжчъ, който излиза отъ душата на всѣки човѣкъ. Щомъ е така, този лжчъ непрѣменно трѣбва да мине прѣзъ душитѣ на всички хора, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, които живѣятъ по лицето на земята, Слѣдъ като направи този кръгъ, лжчътъ пакъ ще се върне при този човѣкъ, отъ когото е излѣзълъ. Това врѣме може да трае минута, може и единъ часъ, или единъ день, а може би и месѣци, и години — зависи отъ интензивността, съ която молитвата е изпратена въ пространството. До това врѣме човѣкъ постоянно трѣбва да се моли, да подържа силата на този лжчъ, за да може той да направи своята обиколка. Нѣкои хора мислятъ, че като се помолятъ веднѣжъ за нѣщо, това е достатъчно. Не, хванешъ ли се веднѣжъ на хорото, и да искашъ вече да се пуснешъ, не можешъ. Защо? — Законътъ е такъвъ. Помолишъ ли се веднѣжъ, твоята молитва трѣбва да мине прѣзъ душитѣ, умоветѣ и сърцата на всички хора и слѣдъ това пакъ да се върне при тебе. Щомъ се върне при тебе, ти вече си свободенъ. Нѣкой човѣкъ, като се помоли веднѣжъ и получи веднага отговоръ, казва: нѣма да се моля повече. Обаче, помолилъ ли се веднѣжъ, природата вече го заставя да продължава молитвата си. Той вече носи послѣдствията на своята молитва. Тя е тръгнала

вече изъ пространството и пжтува. Ти се-дишъ спокойно, забравилъ си, че нѣкога си се молилъ, и току изведнѣжъ чувашъ нѣкой да дрънка на твоя телефонъ: моля, изкажи се по-ясно, не те разбрахъ, какво искаше. Едва се справишъ съ него, другъ нѣкой те вика по телефона: моля ти се, господине, не се чува добръ, по-ясно говори, искамъ да разбера, какво е твоего желание. Слѣдъ него дрънка на телефона ти трети, четвърти и т. н. Ти си длѣженъ да обяснявашъ на всички, които ти искатъ освѣтление, защото иначе или молитвата ти ще се прѣдаде криво, или ще спрешъ прѣдаването ѝ. Понеже всички хора подемаатъ твоята молитва, ти не можешъ да се освободишъ отъ нея, докато тя отново не се върне при тебе съ извѣстенъ отговоръ. Ти трѣбва да чакашъ да се изредятъ два милиарда хора, и тогава да се освободишъ. И затова, ако човѣкъ иска по-скоро да получи отговоръ, молитвата му трѣбва да бжде кратка, ясна, чиста и интензивна. Който е отправялъ неправилно молитвата си, казва: повече не се моля! Тази работа нѣма край. — Това сж безвѣрниците въ свѣта. Туй, обаче, е едната страна на молитвата.

Значи, молитвата има и друга, положителна страна. Тя се заключава въ правилното прѣдаване на мислитъ, желанията и чувствата. Който се моли по този начинъ, той е разбралъ вжтрѣшния смисълъ на живота; той е разбралъ вжтрѣшната връзка, която сжествува между всички хора на земята. Питамъ:

знаете ли тогава, кога, напримѣръ, се е родила мисълта, която минава този моментъ прѣзъ ума ви? Ще кажете, че тази мисълъ се е родила сега, въ този моментъ. Не, като знаете, какво нѣщо е молитвата въ нейния дълбокъ смисълъ, ще знаете, че и всѣка мисълъ, която минава въ даденъ моментъ прѣзъ васъ, се е родила прѣди васъ. Както вашитѣ мисли минаватъ прѣзъ ума на всички хора, така и мислитѣ на тия хора ще минатъ прѣзъ вашия умъ. Значи, както твоитѣ мисли иматъ свободенъ пѣтъ да минаватъ прѣзъ умоветѣ на другитѣ хора, така и тѣхнитѣ мисли ще минатъ прѣзъ твоя умъ. Въ това, именно, седи красотата и хубостта въ свѣта. По този начинъ ти изучаващъ мислитѣ на другитѣ хора, а тѣ изучаватъ твоитѣ. Понѣкога прѣзъ вашия умъ минаватъ велики, възвишени мисли, които сж изпратени отъ разумни, велики същества отъ невидимия свѣтъ. Дали съзнавате това, или не, безразлично е, но това е дълбока философия и наука, която всички хора трѣбва да опитатъ и провѣрятъ.

Нѣкой казва: това може да сж само прѣдположения, които подлежатъ на щателно проучване и доказване. Не, ние не говоримъ по прѣдположения. Когато говоря за единъ изворъ, азъ съмъ билъ при него, пилъ съмъ отъ водата му, изслѣдвалъ съмъ я и я познавамъ. На връщане азъ напълвамъ шишето си отъ водата на извора и я донасямъ прѣдъ васъ, като казвамъ: азъ бѣхъ на извора и нося тази вода оттамъ. Много отъ

съвременнитѣ хора сега седатѣ, чакатѣ на готово да имѣ дойде нѣщо. — Нѣщата не могатѣ да дойдатѣ на готово. Станете, вземете шишето си и сами идете на извора, да си налѣете отѣ него чиста, кристална вода.

Казвате: като се молимѣ, все ще се наредятѣ нѣкакѣ работитѣ ни. Казвамѣ: ако вие не знаете правилно да се молите, работитѣ ви нѣма да се наредятѣ. Молитвата не седи въ механическо произнасяне на думи. Когато човѣкъ се моли, или когато мисли, въ ума му все трѣбва да остане нѣщо отѣ тази молитва, или отѣ тази мисль. Ако човѣкъ е кюнецѣ, прѣзѣ който водата само минава, безѣ да остави нѣщо, този кюнецѣ слѣдѣ врѣме ще се изтрие. Въ съзнанието на човѣка всѣкога трѣбва да остава нѣщо, и то най-хубавото и най-красивото. Такѣвъ трѣбва да бѣде неговиятѣ идеалѣ. Когато отива при нѣкой изворѣ, той трѣбва да напълни шишето си отѣ главата на този изворѣ. Той трѣбва прѣвъ да напълни своето шише. Напълни ли го по този начинѣ, той става изворѣ и за другитѣ хора. Напълни ли шишето си отѣ опашката на този изворѣ, той става чешма за другитѣ хора. Въ първия случай човѣкъ ще разбере едно нѣщо, въ втория случай — друго. Който не разбира този законѣ, ще каже: много скжпо ми излѣзе това шише, да ходя на извора да го пълня! Казвамѣ: споредѣ мене скжпо излиза шишето, което е напълнено отѣ опашката на извора.

Сега вие се молите на Бога, пѣсни Му пѣте, но какви сж резултатитѣ отъ вашитѣ усилия? *Ставате, лѣгате, пакъ ставате и всѣка сутринь забѣлѣзвате по единъ новъ бѣлъ косъмъ на главата си. Искате да се движите, да работите и виждате, че краката ви, намѣсто да заякватъ, започватъ да отслабватъ, да треперятъ. Намѣсто да ставате по-здрави, вие губите силитѣ си и заболѣвате. Казвате: защо става така? Отъ толкова години вѣрвамъ въ Бога, постоянно се моля, а получавамъ обратни резултати. Побѣлѣхъ, остарѣхъ, хората прѣстанаха да ме зачитатъ.—Ако живѣте съ старитѣ възгледи, никакви молитви нѣма да ви помогнатъ. Истинска молитва е тази, отъ която почерняватъ коситѣ на стария човѣкъ. Когато пѣкъ младиятъ се моли, коситѣ му трѣбва да побѣлѣятъ. Ако стариятъ се моли, и коситѣ му не почерняватъ, той не се е молилъ, както трѣбва. И ако младиятъ се моли, а коситѣ му не побѣлѣватъ, и той не се е молилъ, както трѣбва. Нѣкой казва: азъ много се молихъ на млади- ни. — Побѣлѣ ли косата ти? — Не. — Тогава не си се молилъ. Другъ нѣкой казва: азъ много се молихъ на стари години. — Почернѣ ли косата ти? — Не. — Тогава, и тие не си се молилъ. Слѣдъ усърдната молитва на стария, ако не му изпратятъ малко черна боя, съ която да боядиса коситѣ си, каква е била неговата молитва? Това се вижда малко смѣшно на хората, но смѣшнитѣ нѣща сж вѣрни.

Всички хора трѣбва да дойдатъ до едно дълбоко, вжтрѣшно разбиране на молитвата, да разбератъ, че тя съдържа три качества въ себе си. Истинската молитва трѣбва да остави въ ума на човѣка поне една положителна мисълъ, въ сърцето му — поне едно положително чувство и въ душата му — поне единъ малкъ потикъ къмъ възвишено и благородно дѣйствие.

Ако молитвата остави въ човѣка тия три нѣща едноврѣменно, тази молитва е реализирана вече, тя е изминала цѣлия кръгъ. Да се реализира една молитва, това подразбира да донесе на човѣка онзи капиталъ, който той очаква. И когато Господъ не отговаря веднага на вашитѣ молитви, причината за това е, че тѣ не сж минали още прѣзъ умоветѣ на всички хора, не сж направили пълния кръгъ на движение. Когато молитвата на нѣкого се прѣпраща въ пространството, тя минава прѣзъ умоветѣ на всички хора, и на тѣхъ се прѣдоставя правото да се произнесатъ, дали трѣбва да се даде това, за което се моли той, или не трѣбва. Значи, произвежда се единъ видъ референдумъ. Всички хора гласуватъ: едни за васъ, други противъ васъ, и отъ болшинството на гласоветѣ зависи, какъвъ ще бжде отговорътъ на вашата молитва. Ако повечето не сж гласували въ ваша полза, вие пакъ ще работите върху себе си, пакъ ще се молите, докато единъ день получите положителенъ отговоръ. Значи, вашата молитва е реализирана вече.

Природата си служи съ същия законъ и въ процеса на храносмилането. Ако храната, която влиза въ устата, не се сдъвче добрѣ, тя и въ стомаха не може да се смели правилно; ако въ стомаха не може да се смели добрѣ, тя не може да се използва правилно и отъ бѣлитѣ дробове; ако и бѣлитѣ дробове не я използватъ пвавилно, и мозъкътъ не може да я възприеме и прѣработи, както трѣбва. По този начинъ възприета, храната не може да ползува човѣка. Въ този смисълъ храносмилането е важенъ вжтрѣшенъ процесъ. Не е достатъчно само да се нахрани човѣкъ и да мисли, че процесътъ е завършенъ. Той трѣбва да държи съзнанието си будно, докато цѣлиятъ процесъ въ него се завърши. И слѣдъ това, ако е ялъ правилно, той ще почувствува въ себе си вжтрѣшенъ гладъ, едно приятно разположение къмъ яденето. Не е ли извършенъ процесътъ правилно, той ще седне прѣдъ трапезата да се храни, и ще каже: ще ямъ, защото трѣбва да се яде, но не съмъ разположенъ нѣщо, не ми се яде. Не се ли храни правилно, човѣкъ ще може да изчисли, слѣдъ колко години ще се яви нѣкакво разстройство, нѣкаква дисхармония въ организма му. Ето защо, съврѣменнитѣ хора трѣбва да проучаватъ новитѣ разбирания за храносмилането.

При изнасяне на тия истини, човѣкъ по-нѣкога се намира прѣдъ опасността да изгуби присжтствието на духа си. Който губи присжтствието на духа си, се намира въ

положението на онзи юнакъ, когото товарятъ прѣко силитѣ. Турятъ на гърба му най-напрѣдъ единъ килограмъ, и постепенно увеличаватъ до сто и повече килограма. До колко килограма може да носи единъ юнакъ на гърба си? Започне ли товарътъ да надминава стотѣ килограма, юнакътъ чувствува вече тежестта му. Всѣки трѣбва да знае, колко килограма може да носи на гърба си. Умниятъ човѣкъ познава своята сила. Въ това отношение той прилича на изворъ, който постоянно се излива. Защо се излива изворътъ? — За да не се прѣтоваря. Дойде ли неестествено увеличение на водата въ него, той започва да прѣлива. Както се товари единъ изворъ съ вода, така и човѣкъ трѣбва да се товари. Той не трѣбва да взима товаръ повече, отколкото може да носи. Изворътъ прѣдставлява една естествена мѣрка. Нѣкой казва: какъ трѣбва да върша работата си? — Както изворътъ. — Колко трѣбва да се товари? — Колкото изворътъ. — Колко трѣбва да давамъ? — Колкото изворътъ. — Колко трѣбва да взимамъ? — Колкото изворътъ. — Дѣ трѣбва да се вливамъ? Въ най-голѣмото море. — Отдѣ трѣбва да мина? — Отдѣто искашъ, но въ най-голѣмото море се влѣй. — Все направо ли трѣбва да вървя? — И на право, и на криво върви, навсѣкждѣ лжкатуши, но гледай на врѣме да се върнешъ и въ морето да се влѣшъ. Човѣкъ може да постигне всичко, което желае, но усилията, които прави, трѣбва

да иматъ не само външенъ, но и вътрѣшенъ резултатъ.

Днесъ ние се намираме прѣдъ една нова епоха, която изисква хора съ пробудено съзнание. Какво означава пробуждане на съзнанието и съ какво се придружава то? Ще обясня съ единъ примѣръ, съ какво се придружава пробуждането на съзнанието. Прѣдставете си, че вие имате нѣколко дѣца, които спятъ. Докато дѣцата спятъ, тѣ нищо не искатъ, защото нищо не ги смущава. Тѣ прѣдставляватъ човѣкъ съ заспало, съ непробудено още съзнание. Щомъ се събудятъ, дѣцата веднага се обръщатъ къмъ майка си и започватъ да викатъ: мамо, дай хлѣбъ! Ако хлѣбътъ не е готовъ, трѣбва ли да се събудятъ тѣ? По-добрѣ нека поспятъ още малко, до обѣдъ, докато хлѣбътъ се приготви. Като се приготви хлѣбътъ, тогава ги събудете. Иначе, ще ви безпокоятъ. Нѣкой казва: време е вече и моето съзнание да се пробуди. Питамъ: като се пробуди съзнанието ти, хлѣбъ ще искашъ ли? — Ще искамъ. — Имашъ ли? — Нѣмамъ. Тогава, нека съзнанието ти поспи още малко, докато приготвишъ хлѣба. Това значи: когато нашето съзнание се пробуди, ние трѣбва да имаме необходимата за него храна. Нѣмаме ли нужната храна, страдания ни очакватъ.

И тъй, първото положение, което трѣбва да спазвате въ живота си е слѣдното: похлопа ли хлѣбътъ на вратата ви, прѣкратете моливата си, станете, отворете му, поканете го най-учтиво въ стаята си и започнете да му слугу-

вате. Второто положение, което трѣбва да спазвате въ постѣпките си е слѣдното: вглеждате се въ живота на извора и всѣкога постѣпвайте като него. Това е учението на Всемирното Братство. Отъ хиляди години насамъ Бѣлитѣ Братя сж такива, каквито днесъ ги знаемъ. Тѣ се раждатъ готови души, а не ставатъ такива на земята. Мнозина казватъ: ние, Бѣлитѣ Братя. . . Вие още не сте Бѣли Братя, а сте само оглашени. Много врѣме има още, докато станете Бѣли Братя. Сега сте само сѣнки на Бѣлитѣ Братя. Нѣкой казва: азъ искамъ да видя единъ Бѣлъ Братъ. Знаете ли, какво ще произведе въ васъ срѣщата ви съ единъ такъвъ братъ? Прѣдставете си, че вашиятъ стомахъ е малко слабъ, нѣженъ, не е пригоденъ за силна храна. Обаче, вие виждате нѣкждѣ хубава, добръ приготвена баница съ орѣхи, масло, съ захаръ и силно желаете да си хапнете отъ нея. Най-послѣ вие не можете да откажете на това силно желание и хапвате отъ тази баница. Не се минава дълго врѣме, и стомахътъ ви се разстройва силно: явява се хлопане, чукане, прѣобръщане вътрѣ и, докато не изхвърлите баницата навънъ, никакво спокойствие не настава у васъ. Казвамъ: каквото разстройство прѣдизвиква орѣховата баница на слабия стомахъ, сжщо такава дезорганизация прѣдставлява срѣщата на обикновения човѣкъ съ единъ Бѣлъ Братъ. Бѣлитѣ Братя не искатъ да причиняватъ никому страдания, но въ желанието си да направятъ нѣкакво добро, получаватъ се обратни резул-

тати. Това се дължи на обстоятелството, че хората още не сж готви за такива срѣщи. За готовитѣ хора срѣщата съ единъ Бѣлъ Братъ е голѣмо щастие.

Ще приведа единъ примѣръ отъ стария български животъ, да се увѣрите, че, наистина, неподготвениятъ човѣкъ не може разумно да се ползува отъ великитѣ Божии блага. Едни богати и почтени родители имали единствено дѣте, момченце, което много обичали. Всички го наричали „галеното дѣте“. Каквото пожелавало това дѣте, всичко му се доставяло. На училище не го пращали; между чужди и непознати хора не го пущали, и то си останало „галеното дѣтенце“. Бащата билъ ученъ човѣкъ, философъ и много богатъ. Между хората той минавалъ за виденъ магъ. Когато умрѣлъ, той оставилъ на жена си голѣмо наслѣдство, пари и нѣколко магически прѣдмети: прѣстенъ, тояжка, чаша и кесия. Като завѣщание, при смъртъта си, той ѝ казалъ да се ползува отъ паритѣ всѣкога, когато ѝ се яви нужда, а магическитѣ прѣдмети да задържи за тежки дни въ живота си. Докато дѣтето било малко, то седѣло при майка си, но щомъ пораснало, станалъ голѣмъ момъкъ и пожелалъ да отиде въ свѣта, тамъ да поживѣе малко. Майка му се съгласила, приготвила го за пътъ, като му дала една голѣма торба съ пари, да не прѣкарва труденъ животъ.

Синътъ отишълъ въ съседното царство и спрѣлъ да прѣнощува въ една странноприем-

ница, дѣто чулъ въ една отъ близкитѣ стаи да се говори, че царьтъ на това царство ималъ много красива дъщеря, и, който искалъ само да я зърне отдалечъ, трѣбвало да даде една голѣма кесия, пълна съ злато. Иска ли нѣкой да я види цѣла и отблизо, да се поразговори съ нея, трѣбвало да даде единъ чуваль съ злато. Като чулъ това нѣщо, младиятъ момъкъ пожелалъ да види царската дъщеря и си казалъ: още утрѣ ще отида да видя тази красива царска дъщеря. Станалъ той рано сугриньта, приготвилъ се, взелъ съ себе си кесия пълна съ злато и се запжтиль къмъ двореца на царя. Влѣзълъ вжтрѣ и казалъ на слугитѣ: искамъ да видя царската дъщеря. Далъ кесията съ златото на единъ отъ дворцовитѣ слуги, който го завелъ въ една стая, отдѣто прѣзъ една малка дупчица трѣбвало да види царската дъщеря. Навелъ се той прѣдъ дупчицата и успѣлъ да види само очитѣ и устата ѝ. Върналъ се въ странноприемницата, но въ него вече силно растѣло желанието да види изцѣло царската дъщеря и да се поразговори съ нея. Обаче, за реализирането на това свое желание, той нѣмалъ достатъчно пари, затова се върналъ при майка си, отъ нея да иска пари. Започналъ да разправя на майка си, че се заелъ съ нѣкакво голѣмо търговско прѣдприятие, за което му трѣбвало много пари. Майка му казала: Синко, пари нѣмамъ, но баща ти ми остави една кесия, която струва повече отъ всѣкакви пари.

Тя има слѣдното свойство, че като я натискашъ, започва да пуца пари.

Синътъ взелъ кесията и отишълъ пакъ въ царството на красивата царска дъщеря. Влѣзълъ въ една странноприемница и започналъ да натиска кесията: той я натискалъ, тя пуцала златни пари, докато напълнилъ единъ вагонъ съ злато и тръгналъ къмъ двореца, да види добръ царската дъщеря. Отишълъ въ двореца и казалъ на сжщия слуга: искамъ да видя царската дъщеря! Въвели го при нея — цѣла потънала въ великолѣпие и красота. Като го видѣла, тя се зачудила, отдѣ може този младъ човѣкъ да разполага съ толкова много злато, затова го попитала: ти да не си нѣкой царски синъ? — Не съмъ. — Тогава, отдѣ имашъ толкова много злато? — Имамъ една особена кесия, съ такова свойство, че като я натискашъ, тя все пуца злато. — Донеси, да видя кесията! Той далъ кесията на царската дъщеря, да я разгледа само, но тя я задържала за себе си, а него изпждала вънъ. Значи, младиятъ момъкъ видѣлъ красивата царска дъщеря, но загубилъ чудната кесия.

Питамъ: какво ще придобиете, ако видите красивата царска дъщеря, а изгубите чудната кесия? Галениятъ синъ взелъ отъ майка си и другитѣ магически прѣдмети, но като не билъ разуменъ, той всичко изгубилъ. Докато човѣкъ върши глупости въ живота си, той всѣкога ще губи кесията си. Пжтътъ, по който сега вървите, иска хора съ будни умове, ко-

ито да познаватъ Бѣлитъ Братя. Ако единъ отъ тѣзи братя дойде при васъ, той ще ви даде магическата кесия, но вие ще отидете да видите царската дъщеря, която ще вземе кесията, а васъ ще изпжди навънъ. Въ този разказъ майката прѣдставлява единъ отъ Бѣлитъ Братя. Царската дъщеря сжщо така прѣдставлява единъ отъ Бѣлитъ Братя. Паритъ пъкъ прѣдставляватъ разумността въ човѣка. Това значи: за да видишъ единъ Бѣлъ Братъ, ти трѣбва да имашъ правилни мисли, желанія и постѣпки. Имате ли тѣзи три качества въ себе си, Бѣлиятъ Братъ ще остави въ душата ви нѣщо възвишено и красиво. Нѣмате ли тѣзи качества, той ще произведе въ васъ обратни резултати, ще вземе кесията ви, а васъ ще изгони навънъ. По тази причина, именно, нѣкои хора не могатъ да намѣрятъ Истината. За такива хора, при съзнанието, въ което се намиратъ, по-добръ е да не знаятъ Истината. Знаятъ ли я, тя ще имъ създаде голѣми страдания.

Като привеждамъ този разказъ, това не значи, че човѣкъ не трѣбва да се стреми къмъ Истината. Напротивъ, той трѣбва да работи, да се занимава съ нѣщо, да търси Истината по начинъ, който намира за най добръ. Единъ день той все ще се добере до Истината, която ще го направи свободенъ. Засега хората още не сж свободни, вслѣдствие на което все ще иматъ изпитания. Физическиятъ животъ не може безъ изпитания. Обаче, дойдатъ ли изпитанията въ вашия животъ,

вие трѣбва да ги разглеждате като наука. Нашитѣ изпитания сж прѣдметно обучение за други сжщества. Когато ние сградаме, други се радватъ. И обратно: когато ние се радваме, други страдатъ. Започването на една работа отъ насъ, за други е свършване на този процесъ

Такива връзки, такива отношения сжществуватъ между сжществата и явленията въ природата. Не схващате ли така нѣщата, вие ще имате крива прѣдстава, както за Бога, така и за онзи редъ и порядъкъ, въ който Той дѣйствува. И тогава, всѣка неправилна мисль за Бога ще се отрази врѣдно върху васъ. Причината за това не се крие въ Бога, но въ вашитѣ неправилни мисли по отношение на Него. Тѣзи неправилни мисли се връщатъ пакъ къмъ васъ, и вие изпитвате тѣхнитѣ лоши послѣдствия. Нищо лошо, нищо нечисто не може да отиде до Бога. По сжщия начинъ добритѣ и чиститѣ мисли, които отправяте къмъ Бога, пакъ ще се върнатъ къмъ васъ, и вие ще изпитате тѣхното благотворно дѣйствие. Каквито мисли хранимъ къмъ Бога, такива ставаме и ние. Ако ние мислимъ, че Богъ е всемждъръ, свършенъ и справедливъ, такива ще станемъ и ние. Тѣй щото, свободни сте да мислите и добро, и лошо, но нѣма да се избавите отъ послѣдствията на вашитѣ мисли.

Сега, като знаете, че всѣки носи отговорностъ за своитѣ добри и лоши мисли и чувства, това не подразбира да се върши

всичко подъ страхъ. Какво ще роди страхътъ? — Пакъ страхъ. — Какво произвежда любовта? — Пакъ любовъ. Съ страхъ или безъ страхъ, всѣки трѣбва да работи върху себе си. Ако ти самъ не работишъ върху себе си, други ще работятъ върху тебе; ако ти самъ не се присадишъ, други ще те присадятъ; ако ти самъ не ядешъ, други ще ядатъ заради тебе; ако ти самъ не учишъ, ще станешъ прѣдметно обучение за други. Всички сжщества въ свѣта, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, иматъ свое прѣдназначение. На всички хора сега прѣдстои да извършатъ по една работа за Бѣлото Братство, т. е. за идване Царството Божие на земята. Апостолъ Павелъ казва: „Горко ми, ако не проповѣдвамъ!“ Това подразбира: ако човѣкъ не оре и не сѣе, гладенъ ще ходи; ако не си шие дрехи и обува, голъ и босъ ще ходи; ако не си съгради кжща, ще бжде изложенъ на всички природни стихии. Човѣкъ трѣбва да си съгради една кжща за физическия свѣтъ; друга — за умствения и трета — за духовния свѣтъ. Щомъ си е съградилъ жилище за всички свѣтове, той ще се избави отъ страданията, които могатъ да го сполетятъ.

Нѣкой казва: Господъ ще ни уреди работитѣ. Питамъ: ти като си съграждашъ кжща, съ това не уреждашъ ли работитѣ си? Не е достатъчно само да има човѣкъ кжща, но тя трѣбва да бжде съградена по всички правила на хигиената. Какво

ще се ползува той отъ своята кжща, ако тя не бжде съградена споредъ хигиената? Каква полза ще му принесе неговата кжща, ако тя бжде слаба и всѣки моментъ може да се събори отгорѣ му и да го затрупа? Какво ще се ползува той отъ своята кжща, ако тя бжде тѣсна, тъмна и влажна? — Това не е кжща, но затворѣ. Може ли човѣкъ да съгради добръ кжщата си въ физическия свѣтъ, той ще я съгради добръ и въ умствения, и въ духовния свѣтъ. И обратното е вѣрно: не може ли човѣкъ да съгради добръ кжщата си въ физическия свѣтъ, той не ще може да я съгради добръ и въ умствения, и въ духовния свѣтъ. Това показва, че между физическия, умствения и духовния свѣтъ съществуватъ извѣстни отношения.

Мнозина казватъ: не струва да си гради човѣкъ кжща. Това подразбира: не струва да градите кжща, която да давате подъ наемъ. Съградишъ ли си кжща, ти самъ живѣй въ нея, не я давай подъ наемъ! Смѣшно е, азъ да съмъ шивачъ, да шия на хората дрехи, а самъ да нѣмамъ хубави дрехи. Ако съмъ шивачъ, азъ ще нося най-хубавия костюмъ. Азъ ще съмъ реклама за себе си. Нѣма защо да казвамъ: вижте, какъвъ костюмъ ушихъ на този, на онзи господинъ. Ще кажа: вижте моя костюмъ! Харесва ли ви? Ако ви харесва, ще знаете, че азъ съ т майсторътъ на тия дрехи. Майсторъ-шивачъ е само този, който може да ушие за себе си хубави дрехи. Какво виждаме въ свѣта? — Обущаригѣ шиятъ хубави обуща

на хората, а за себе си не могат; шивачитѣ шиятъ хубави дрехи на хората, а за себе си не могат. Законътъ, обаче, изисква човѣкъ да шие най-хубави обуца и най-хубави дрехи за себе си. Може ли да направи за себе си това, той и за другитѣ ще бжде еднакво добъръ майсторъ.

Казано е въ единъ отъ стиховетѣ на Писанието: „Дадоха имъ бѣли дрехи да се облѣкатъ“. Това се отнася за ония сжщества, които не знаятъ да шиятъ. Обаче, всѣки, който се стреми къмъ Божествения свѣтъ, трѣбва да научи изкуството да шие. Ангелитѣ сами си шиятъ дрехитѣ. Съврѣменнитѣ художници никждѣ не рисуватъ Христа облѣченъ съ дрехи. Вземете картината, която прѣдставлява възкресение Христово, и ще видите, че и тамъ Христосъ не е облѣченъ. Това показва, че художницитѣ сж дошли до Истината, какво Христосъ самъ шие своитѣ дрехи, които още никой не е видѣлъ. Христосъ още не е далъ моделъ, какви трѣбва да бждатъ дрехитѣ на хората. Църквата прѣдставя Христа въ различни дрехи, но никои отъ тѣхъ не Му прилѣгатъ. Тѣй, както днесъ църквата облича Христа, работитѣ ѝ никакъ не вървятъ напредъ. Тѣй щото не сж важни дрехитѣ, които човѣкъ може да си прѣдстави въ въображението, но важни сж онѣзи дрехи, които той изработва съ своята мисълъ, съ своето чувство и съ своето дѣйствие. Тази дреха никой не може да ви отнеме. Тя е реалната, сжществената дреха на човѣка.

Нѣкой казва: да имамъ и азъ една та-

кава чудна кесия, много нѣщо бихъ направилъ. Какво бихте направили съ тази кесия? — Ще отидете съ нея при царската дъщеря, която ще вземе кесията ви, а васъ ще изпжди навънъ. Голѣмо изкуство е да знае човѣкъ, какъ да задържа въ себе си хубавото, което придобива. Прѣдставете си, че нѣкой ви даде тази чудна кесия, да разполагате съ нея, както разбирате. Първо вие се чувствувате силенъ, мощенъ, мислите, че всичко можете да направите. Казвате: имамъ ли тази кесия въ ржката си, цѣлиятъ свѣтъ е мой! Слѣдъ това пожелавате да видите царската дъщеря. Отивате при нея, и тя взима не само кесията ви, но и пръстена, и чашата, и тояжката ви, и вие оставате срѣдъ пжтя самъ, въ лишения и мжчнотии. Какво ще правите? — Това, което и галениятъ синъ направилъ. Той се принудилъ да отиде въ единъ самотенъ островъ, далечъ отъ хората, далечъ и отъ майка си, отъ която взелъ всичко, каквото тя имала. Въ този островъ растѣли ябълки и смокини. Хапналъ той една отъ ябълкитѣ, да ги опита, но какво било очудването му, когато се видѣлъ съ рога. Значи, отъ ябълкитѣ му израснали рогата. Послѣ хапналъ отъ смокинитѣ, и забѣлѣзалъ, че рогата му паднали. Това го навело на една хубава идея, да напълни двѣ голѣми кошници отъ плодетѣ, които намѣрилъ на острова: едната кошница да напълни съ ябълки, а другата — съ смокини. Сега вече той намѣрилъ начинъ, какъ да си отмъсти на царската дъщеря.

Качилъ се той на единъ параходъ и отпътувалъ съ него за царството, дѣто живѣла красивата царска дъщеря. Влѣзълъ въ столицата на царството и отишълъ въ дома на една стара баба, дѣто оставилъ кошницата съ смокинитѣ и излѣзълъ изъ града съ кошницата, въ която имало ябълки, да ги продава. Обикалялъ той около двореца и продавалъ ябълкитѣ си, хубави, едри, червени, подобни на които никждѣ изъ царството не могли да намѣрятъ. Царскитѣ слуги видѣли този човѣкъ и го извикали въ двора, да купятъ и тѣ отъ тѣзи хубави ябълки. Сложили отъ тѣхъ на масата прѣдъ царя и всички ги опитали : и царьтъ, и жена му, и дъщеря му, както и много отъ неговитѣ придворни. Веднага слѣдъ това израсли рога на всички, които яли отъ ябълкитѣ. Царьтъ издалъ заповѣдъ да намѣрятъ продавача на ябълкитѣ, но всички усилия отишли напразно — никждѣ не могли да го намѣрятъ. Царьтъ се видѣлъ въ чудо и започналъ да вика единъ слѣдъ другъ лѣкари да махнатъ рогата на всички, които яли отъ ябълкитѣ, но не се намѣрилъ такъвъ лѣкарь. Дошълъ единъ лѣкарь да лѣкува царя, но не успѣлъ. Дошълъ втори, и той не могълъ да го излѣкува. Една слѣдъ друга падали главигѣ на лѣкаритѣ, които не могли да излѣкуватъ болнитѣ, но рогата още седѣли върху царскитѣ глави. Най-послѣ царьтъ обѣщалъ да даде дъщеря си и половината царство на онзи лѣкарь или ученъ, който може да имъ снесе рогата.

Прѣзъ това врѣме галениятъ синъ си пусналъ дълга брада, да не го познае никой, и отишълъ въ двореца, дѣто се прѣдставилъ на царя, като ученъ човѣкъ, като великъ магъ. Той казалъ на царя: чухъ, че вие, и много хора около васъ, страдате отъ нѣкаква особена болестъ. Азъ съмъ ученъ човѣкъ и се наемамъ да ви излѣкувамъ. Които го видѣли да влиза при царя съ такава сериозна задача, спогледвали се помежду си и казали: горкиятъ човѣкъ! И неговата глава ще отиде, като на другитѣ. Навѣрно нѣщо му е дотегналъ животътъ. Учениятъ човѣкъ продължилъ: азъ видѣхъ много хора въ вашето царство съ рога, както и тукъ, въ двореца, но владѣя изкуството, да снемамъ рога. Мжчно е това изкуство, цѣла наука е, но разбирамъ отъ нея. За цѣльта, обаче, ми сж нужни нѣколко пособия: първо, имамъ нужда отъ една кесия. Царьтъ заповѣдалъ да му донесатъ нѣкоя хубава кожена кесия. Донесли му една кожена кесия. — Не такава. Донесли му втора отъ нѣкаква особена материя, цѣла обсипана съ диаманти. — И тази не може да се употрѣби. Най-послѣ царьтъ отишълъ при дъщеря си, и намѣрилъ чудната кесия, но дъщерята не я давала. Бащата я взелъ и я далъ на учения лѣкарь. Той поискалъ още единъ пръстенъ, една чаша и една тояжка, и то тѣзи, именно, които царската дъщеря взела отъ него. При това, той казалъ на царя, че всички тия прѣдмети ще задържи за себе си, нѣма да ги връща назадъ, защото само по този начинъ лѣкарството ще може да

дѣйствиува. Като получилъ исканитѣ прѣдмети, той далъ отъ смокинитѣ на царя и на царицата. Тѣ изяли по една смокиня, и рогата имъ паднали. Като дошло редъ до красивата царска дъщеря, лѣкарътъ казалъ на царя: вашата дъщеря има много грѣхове и, за да ѝ подѣйствиува лѣкарството, тя трѣбва прѣдварително да се изповѣда. Слѣдъ като се изповѣдала царската дъщеря, той снелъ и отъ нея рогата. Значи, галениятъ синъ трѣбвало да изгуби всичко, за да стане уменъ, ученъ човѣкъ.

Сега остава още малко врѣме, докато изтече 1929 година. Вие трѣбва да използувате тази година разумно, за да можете прѣзъ 30-та година, която иде, да си вземете изгубенитѣ нѣща. За това се изисква правилно разбиране, правилна връзка. Азъ ви желая да придобиете хубаво, вжтрѣшно състояние на миръ; ако не може да придобиете този миръ въ себе си, пазете поне хубавото, което придобивате. Не мислете, че лесно се влиза въ Царството Божие. Това е сериозна задача. Ако човѣкъ влѣзе неподготвенъ въ Царството Божие, той пакъ ще излѣзе. Всички трѣбва да работятъ и върху себе си, и върху другитѣ. Животътъ на земята трѣбва коренно да се прѣобрази, и ще се прѣобрази. Затова, обаче, се изискватъ разумни работници. Всички, които искатъ да бждатъ работници, трѣбва да използуватъ днешния моментъ — той е най-важенъ. Какво сте работили въ миналото, това е свършенъ фактъ; какво ще работите въ бждещето, и то е хубаво, но днешниятъ

моментъ е най-важенъ. Каквото свършите днесъ то ще създаде условия за бъдещата наука

И тъй, желанието на вашитѣ напреднали. братя е да имате правилно разбиране за живата природа, за да влѣзете въ връзка съ нея. Придобие ли това разбиране, вие ще схващате дълбокия смисълъ на всички явления въ цѣлата природа. И тогава, дѣто и да минете, всѣко мѣсто ще бжде живо за васъ. Не сте ли въ връзка съ живата природа, ще бждете слѣпи и за най-хубавитѣ мѣста въ природата. Запитайте единъ банкеръ, какво бѣше врѣмето днесъ, той нищо не може да ви каже. Защо? — Защото прѣзъ цѣлия день той е билъ наведенъ надъ тевтеритѣ си и правилъ смѣтки и изчисления. Какво особено е придобилъ отъ тия смѣтки? Запитайте нѣкой ви день бактериологъ, какво особено е придобилъ слѣдъ като цѣли 20 години е посветилъ изключително върху изслѣдването на чумния бацилъ? — Нищо друго, освѣнъ славата на ученъ човѣкъ. Какво значение ще има единъ день този бацилъ, когато хората ще бждатъ съ свършено чиста и здрава кръвъ? Бацилитѣ живѣятъ само въ хора съ нечиста кръвъ. Докато хората водятъ нередовенъ, неразуменъ животъ, бактериологията има смисълъ, но щомъ заживѣятъ разумно, и бактериологията изгубва своето значение като наука. Обаче, човѣкъ трѣбва смѣло да изучава пжтищата на злото.

Казвамъ: молитвата е необходимъ актъ за духовния човѣкъ. Докато човѣкъ се сра-

мува да се моли, той не познава смисъла на молитвата. Докато се запитва, защо трѣбва да се моли, той не е на правъ пѣтъ. Да задава човѣкъ такъвъ въпросъ, то е все едно да се запитва: защо трѣбва да пия вода? Тогава запитай се и обратното: защо не трѣбва да пия вода? Или: защо трѣбва да бжда богатъ човѣкъ? Защо не трѣбва да бжда богатъ човѣкъ? Защо трѣбва да бжда сиромасъ? Защо не трѣбва да бжда сиромасъ? Всѣки, който не може да носи и богатството, и сиромашията на гърба си, той не е силенъ човѣкъ. Приеме ли човѣкъ богатството, той трѣбва да приеме и сиромашията; приеме ли сиромашията, той трѣбва да приеме и богатството. Приеме ли знанието, ще приеме и невѣжеството; приеме ли невѣжеството, ще приеме и знанието. Приеме ли доброто, ще приеме и злото; приеме ли злото, ще приеме и доброто. Тия нѣща вървятъ паралелно. Такъвъ е законътъ.

Кои сж дълбокитѣ причини за сѣществуването на този законъ въ Битието — не знаемъ, обаче, този вжтрѣшенъ паралелизмъ сѣществува навсѣкждѣ въ свѣта. Човѣкъ не може да разрѣши задачитѣ въ живота си само съ събиране; той не може да ги разрѣши и само съ изваждане; той не може да ги разрѣши само съ умножение, нито пъкъ само съ дѣление. При рѣшението на житейскитѣ задачи, трѣбва да се прилагатъ и четиритѣ дѣйствия, за да се добере човѣкъ до вжтрѣшния смисълъ на живота. Всѣко дѣйствие

има своя положителна и отрицателна страна : ако човѣкъ събира лоши слухове, какво се говори за този, за онзи, или пъкъ събира болни хора около себе си, той ще има единъ резултатъ. Обаче, ако събира около себе си все учени, способни хора, той ще има другъ резултатъ. Най-доброто събиране е, когато учителътъ учи само способни, талантиливи дѣца. Може ли учителътъ да направи такова събиране, той вече излиза отъ закона на пертурбациитѣ.

Когато се говори за молитвата, подразбираме будностъ на съзнанието. И тогава, всѣки човѣкъ ще съзнае, че той живѣе за всички, и всички живѣятъ за него. Първиятъ моментъ на истинския, на съзнателния животъ започва съ молитва. Пробуждането на съзнанието започва съ молитва. Слѣдъ пробуждане на съзнанието се проявява мисълта, послѣ — чувството и най-послѣ — дѣйствието. Молитвата е личенъ актъ. Човѣкъ се моли за себе си по свой вжтрѣшенъ потикъ, а не за това, че хората го принуждаватъ. Само човѣкъ може да се моли. Това значи: молитвата е достояние само на сжщества съ будно съзнание. Мнозина мислятъ, че ученитѣ хора не се молятъ. Самъ Христосъ се молѣше. Той отиваше на планината да се моли. Питамъ: ако е вѣрно твърдението, че ученитѣ не се молятъ, защо Христосъ се молѣше? Ние знаемъ, че всички учени, всички велики хора се молятъ. Нѣма по-красиво нѣщо отъ молитвата на човѣкъ, на когото съзнанието е пробудено.

Този човѣкъ има вече правилна мисълъ, правилни чувства и правилни дѣйствия. Това сж три области, отъ които човѣкъ черпи своитѣ богатства. Мждростѣта се проявява въ мисълѣта, Любовѣта — въ чувствата, а Истината — въ дѣйствията. Не се ли молимъ правилно, нищо не може да се постигне. Щомъ разберемъ дълбокия смисълъ на молитвата, ще знаемъ, че Богъ мисли, чувствува и дѣйствува чрѣзъ насъ. Това наричаме ние вдѣхновение. Значи, човѣкъ трѣбва да се моли, за да се проявятъ и заработятъ чрѣзъ него Божиитѣ мисли, чувства и дѣйствия.

Сега иде вече новото въ свѣта, което наричаме пробуждане на съзнанието. Щомъ дойде пробуждането, иде и молитвата, която носи съ себе си прави мисли, възвишени чувства и красиви дѣйствия. Дойде ли това въ човѣка, той се наема съ хубава и сериозна работа. Затова и Христосъ казва: „Азъ съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ“. За да намѣримъ този Пжть, ние се нуждаемъ отъ свѣтлина, отъ Мждростъ. За да дойдемъ до Истината, ние се нуждаемъ отъ красиви дѣйствия. И най-послѣ, за да дойдемъ до Живота, ние се нуждаемъ отъ чисти и възвишени чувства и желанія. Придобиемъ ли всичко това, ние ще имаме положителна, Божествена наука, съ която ще можемъ да работимъ.

— —

Бесѣда отъ Учителя,
държана на 22 септември, 1929 г. — Изгрѣвъ.